

CONFIGURAR-SE A CRIST SEGONS SANT FRANCESC D'ASSÍS

L'ideal de tot cristià és seguir Crist i el seus ensenyaments. Aquest seguiment gradual i progressiu ens hauria de portar a configurar-nos a Crist com a culminació de la vida cristiana.

Per tal de poder desenvolupar aquest aspecte hem trobat adient utilitzar el punt 7 de la Regla dels Terciaris franciscans perquè toca de ple el tema a tractar. El que l'Església proposa als Terciaris ben bé ho podem proposar a tot cristià desitjós de viure seriosament la seva vocació de batejat. En aquest itinerari de conversió, Sant Francesc és un molt bon company de camí.

GERMANS DE PENITÈNCIA

Regla de l'OFS, 7

*Com a "germans i germanes de penitència",
en virtut de la seva vocació
i impulsats per la dinàmica de l'Evangelí,
mirin de conformar-se a Crist
en la seva manera de pensar i actuar,
mitjançant un canvi interior radical,
que el mateix Evangelí determina amb el nom de "conversió".
Atesa la fragilitat humana,
aquesta conversió s'ha d'actualitzar cada dia.*

*En aquest camí de renovació
el sagrament de la Reconciliació
els serà signe de la misericòrdia del
Pare i font de gràcia.*

DE LES CONSTITUCIONS de l'OFS (Orde Franciscà Seglar)

Art 13

1. Regla 7. Els franciscans seglars, antigament anomenats "germans i germanes de penitència", es proposen viure en esperit de conversió permanent. Els mitjans per conrear aquesta característica de la vocació franciscana, individualment i en Fraternitat són: l'escolta i les celebracions de la Paraula de Déu, la revisió de vida, els recessos espirituals, l'ajuda d'un conseller espiritual i les celebracions penitencials. Freqüentment el sagrament de la Reconciliació i cuidin la seva celebració comunitària, tant en la Fraternitat com amb tot el Poble de Déu.

Història

La denominació d'origen dels frares i dels franciscans seglars era la de "germans de penitència", que volia dir que abraçaven una "forma de vida" concreta, per la qual s'havien d'esforçar per mantenir-se en un estat de conversió constant. Els primers germans de penitència interpretaven aquest seu estat de conversió constant com un seguiment de Jesucrist, pobre i crucificat, per aquest motiu procuraven donar-se als altres (es buidaven de sí mateixos, a base de renunciar-se i desprendre's de les coses d'aquest món) i així podien ajudar, tot recordant el que diu el Senyor. "us ho asseguro, tot allò que feïeu a un d'aquest germans meus petits, a mi m'ho feïeu" (Mt 25,45)

El fet de pertànyer a un moviment penitencial vol dir abraçar un estil de vida marcat per unes exigències personals. Aquest esperit penitencial s'ha de viure de manera constant i arrenca de la contemplació amorosa del Crist.

Convertir-se vol dir girar-se vers al Senyor. La lectura assídua de l'evangeli possibilita que cada dia ens puguem anar configurant més a Crist en la manera de pensar i actuar.

No obstant, el fet de convertir-se és un punt essencial en el missatge cristià i una exhortació del mateix Jesús des del començament de la seva missió.

De l'Evangeli

Després que Joan fou empresonat, Jesús anà a Galilea i anunciava la bona nova de Déu. Deia: "S'ha complert el temps i el Regne de Déu és a prop. Convertiu-vos i creieu en la bona nova."

(Mc 1,14-15)

Llavors va cridar els Dotze i començà a enviar-los de dos en dos. Ells se'n van anar i predicaven a la gent que es convertissin. (Mc 6,12)

La conversió de sant Francesc (1202-1208)

La conversió de sant Francesc és un procés que durà tres anys. Segons Celano, Francesc morí vint anys després de la seva conversió. Si la seva mort fou el 1226, cal datar la seva conversió el 1206. Però també sabem per les biografies antigues que el procés s'inicià tres anys abans, al final de l'any de captiveri que hagué de sofrir arran de l'enfrontament de Perusa amb Assís el 1202. Té llavors uns 21 anys, i després d'una llarga malaltia fruit del temps de lapsos, Francesc se sent abatut i trist. Per esvair les espesses boires que l'envolten, cerca el contacte immediat amb la natura, recorre les contrades més estimades i que més l'havien impressionat en temps passats. Però la decepció és total: sent un buit que treu el sentit a tot el que fins llavors havia fet. Li falta quelcom. Continua cercant i, així, comença uns anys de recerca on s'acumulen tot un munt de fets a vegades difícils d'ordenar i de saber-ne la cronologia exacta. Francesc, en el seu Testament, quan descriu sumàriament aquest període, posa tres moments. Primer parla de quan estava en pecats, després de quan començà a fer penitència i, en tercer lloc, de quan va sortir del segle. Sembla, doncs, que en tornar de Roma començà una nova forma de vida que no era un «sortir del segle», o sia una forma de vida religiosa, sinó que, dins la forma normal de fer, vivia més intensament donat a les exigències de fe. Aquesta era una forma institucionalitzada, anomenada de penitència, i que en època de sant Francesc tenia nombrosos adeptes i molt actius.

(Introducció de Fra Cinto Duran als *Escrits* de Sant Francesc)

1. *M'exigeixo i renuncio a algunes coses per tal de convertir-me? Quines?*

El desig de conversió i renovació de cada cristià hauria de començar en un canvi propi, personal. Sóc jo el que haig de canviar! No haig de pretendre i esperar que els altres canviïn, el canvi s'ha de produir en mi, en la meva persona. Per fer-ho cal posar la mirada en el Senyor com a referent de la meva vida, mirar-lo a Ell i mirar-me a mi. És en aquest contrast on me n'adono de la meva petitesa, pobresa i també dels meus pecats.

DE SANTA CLARA

Benaurada certament tu, a qui s'ha concedit de fruit d'aquest sagrat festí, perquè t'unissis amb totes les fibres del teu cor a aquell la bellesa del qual admiren sense mai parar les milícies celestials. "El seu amor captiva, la seva contemplació nodreix, la seva benignitat emplena, la seva suavitat sacia; el seu record il·lumina dolçament. El seu perfum farà reviure els morts i la seva visió gloriosa farà feliços tots els ciutadans de la Jerusalem celestial. Ell és l'esplendor de la glòria eterna, l'esclat de la llum perpètua i el mirall sense taca. (Sv 7, 26). Mira't diàriament en aquest espill, oh reina, esposa de Jesucrist!, i contempla-hi contínuament el teu rostre, per revestir-te íntegrament per dins i per fora amb varietats d'adorns, i ornar-te també de les flors i dels vestits de totes les virtuts, com pertoca a la filla i esposa molt estimada del Rei suprem.

En aquest mirall es reflecteixen la pobresa benaurada, la santa humilitat i la caritat inefable, com ho copsaràs, amb la gràcia de Déu, en contemplar-lo en la seva totalitat. Esguarda, de primer, la base d'aquest espill: la pobresa de l'Infant ajagut a la menjadora i abrigat amb bolquers (Lc 2, 12). Oh admirable humilitat, oh meravellosa pobresa! El Rei dels àngels, el Senyor de cel i terra, ajagut en una menjadora. Al mig de l'espill, considera la humilitat, la benaurada pobresa i els innombrables treballs i sofriments que suportà per la redempció del llinatge humà. I a l'extrem del mateix espill, contempla la seva caritat inefable, per la qual volgué sofrir i morir a l'arbre de la creu, amb la mort més afrontosa. Per això aquest mirall, col·locat a l'arbre de la creu, suggeria als vianants: 'Oh vosaltres, tots els qui passeu pèl camí, mireu i vegeu si hi ha un dolor semblant al meu! (Lm 1, 12). Respongueu, doncs, a una sola veu i amb un mateix esperit a qui així es plany i gemega: Me'n recordaré i es consumirà la meva ànima (Lm 3, 20). "Que això t'inflami cada vegada més pregonament en l'ardor de la caritat, oh reina, esposa del Rei celestial!. Contempla també les seves inefables delícies, les seves riqueses i honors eternals, i exclama sospirant amb un immens desig del cor i un amor profund: Atraieu-me darrere vostre. Correrem, espòs celestial, darrere la flaire dels vostres perfums. Correré sense defallir fins que em feu entrar al celler, fins que la vostra mà esquerra es posi sota el meu cap, i la vostra dreta m'abracci feliçment i em beseu amb l'òscul plaent de la vostra boca (Ct 1, 1, 3; 2, 4, 6).

(De la 4a Carta de Santa Clara d'Assís a Agnès de Praga)

1. *Em miro sovint en aquest mirall?*
2. *M'agrada o no el que hi veig reflectit?*

EL SAGRAMENT DE LA RECONCILIACIÓ

Ens és de gran alliberament el fet de poder recórrer al Sagrament de la Reconciliació en el qual el sacerdot pel seu ministeri ens dona en nom de Déu el perdó dels pecats o de les faltes quotidianes en les que sovint caiem. El sagrament de la Penitència, pot ser un moment bonic i important en la vida de cada cristià.

Hi ha uns punts bàsics que són bons de comentar d'aquesta vivència cristiana: primer, el reconeixement de la pròpia infidelitat al projecte d'amor que el Senyor ens va encomanar i segon, la confiança ferma que la misericòrdia, el perdó i la gràcia que Déu vol donar-nos és molt més gran que la nostra infidelitat. El mateix Senyor en la paràbola del Fill pròdig ens mostra aquest Pare que mai, mai es cansa d'acollir misericordiosament als seus fills. Un altre aspecte a tenir en compte és que quan no jo no faig les coses correctament segons la meva condició cristiana, debilito la meva relació amb Déu i amb la meva comunitat.

DE L'EVANGELI :

Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres. Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats; a qui no els perdoneu, quedaran sense perdó" (Jn 20,21-23)

DE SANT FRANCESC:

La penitència dels germans i la recepció del cos i la sang de nostre Senyor Jesucrist

I que els meus frares beneïts, tant clergues com laics, confessin llurs pecats a sacerdots de la nostra religió; I, si no podien, que els confessin a d'altres sacerdots discrets i catòlics; sabent fermament i tenint en compte que, de qualsevol sacerdot catòlic que rebin la penitència i l'absolució, absolts seran sense cap dubte d'aquells pecats, si miren de complir humilment i fidelment la penitència que els sigui imposada. Però si no podien trobar sacerdot, que es confessin amb el seu germà, com diu l'apòstol Jaume: Confesseu-vos l'un a l'altre els vostres pecats (Jm 5, 16). `No per això deixin de recórrer al sacerdot, ja que als sols sacerdots ha estat atorgat el poder de lligar i de deslligar. I, així, contrits i confessats, rebin el cos i la sang de nostre Senyor Jesucrist amb gran humilitat i veneració, recordant el que diu el Senyor: Qui menja la meva carn i beu la meva sang té la vida eterna (Jn 6, 54); i feu això en memòria meva (Lc 22, 19)

(Sant Francesc 1ª Regla 20,1-5)

1. *Poso en pràctica alguna de les recomanacions que trobàvem a l'art. 13 dels Terciaris?*
2. *Què en penso del sagrament de la reconciliació? El necessito?*